

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2110/2015
17.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић-Момировић и Миломора Николића, чланова већа, у парници тужиоца Б.П. из Ц., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Ужице, коју заступа Државни правобранилац, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1432/14 од 24.12.2014. године, у седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној по основу члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1432/14 од 24.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1432/14 од 24.12.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 822/12 од 24.01.2014. године, у делу става првог изреке под 1. и 2., којом је обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених додатака на плату по основу неисплаћене накнаде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника и на име приправности, за период од 01.10.2008. до 31.12.2011. године исплати појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом другим изреке преиначена је иста првостепена пресуда у делу става првог изреке под 3. и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике плате за време коришћења годишњег одмора исплати за 2009. и 2010. годину појединачне месечне износе, на начин ближе описан овим ставом изреке, док је решење о парничним трошковима остало неизмењено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП због уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужене за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, будући да је у судској пракси расправљено питање везано за прековремени рад, ноћни рад, рад у дане државних и верских празника који нису радни дани, па је закључено да запосленима у Министарству унутрашњих послова припада право на одговарајућу плату, односно право на додатак на плату због нередовности у раду. Како је побијаном пресудом пресуђено у складу са постојећом судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији не би довело до друкчијег исхода спора.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) и чл. 13. и 14. у вези са чланом 23. ст. 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), којим је измењена одредба члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 14. истог закона, којом је измењена одредба члана 404. став 2. ЗПП, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. члана 404. ЗПП одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Прелазном одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 26.11.2012. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 347.946,64 динара. Спор је правноснажно окончан другостепеном пресудом донетом 24.12.2014. године.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена на основу члана 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП (којом је новелирана одредба члана 403. став 3. ЗПП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд ја на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**